

Eve Dallas

personeelsdossier

Naam: Eve Dallas

Nationaliteit: Amerikaans

Rang: Inspecteur Moordzaken, New York Police
and Security Department

Geboortedatum: onbekend

Lengte: 1,75 meter

Gewicht: 54 kg

Ogen: goudbruin

Haar: lichtbruin

ID-nummer: 5347BQ

Familie:

Eve werd rond haar achtste gevonden in een steegje in Dallas. Er was geen registratie van haar geboorte en haar ouders waren onvindbaar. Ze had zelfs geen naam. Van de tijd ervoor herinnert ze zich vrijwel alleen het seksueel misbruik door haar vader. Een maatschappelijk werker gaf haar haar naam: Eve Dallas, naar de stad waarin ze gevonden werd.

Motivatie als agent:

‘Het is wat ik ben. Het is niet alleen dat iemand het moet uitzoeken, ook al is dat wel zo. Het is dat ik dat moet doen.’

Verraad

Nora Roberts bij Boekerij:

Het eiland van de drie zusters-
trilogie

- 1 *Dansen op lucht*
- 2 *Hemel en aarde*
- 3 *Spelen met vuur*

Ierse trilogie

- 1 *Meer dan liefde*
- 2 *Gesloten hart*
- 3 *Vergeet haar niet*

Teken van Zeven-trilogie

- 1 *Verbonden door het lot*
- 2 *Op zoek naar de bron*
- 3 *De kracht van het hart*

Sterren-trilogie

- 1 *Een ster van vuur*
- 2 *De baai der zuchten*
- 3 *Het glazen eiland*

Cirkel-trilogie

- 1 *De cirkel van zes*
- 2 *Dans van de goden*
- 3 *De stille vallei*

Dromen (Templeton-trilogie)

- 1 *Verover je droom*
- 2 *Koester je droom*
- 3 *Vind je droom*

Drie dochters

(Concannon-trilogie)

- 1 *Geboren in vuur*
- 2 *Geboren in ijs*
- 3 *Geboren in schande*

De villa

Droomwereld

Het eind van de rivier

Nachtmuziek

De schuilplaats

Thuishaven

Begraaf het verleden

Geboorterecht

Het noorderlicht

De gloed van vuur

Een nieuw begin

Het heetst van de dag

Eerbetoon

Vastberaden

De zoektocht

Vuurdoop

De ooggetuige

Het strandhuis

De schilder

Geliefde illusie

Terug naar huis

De obsessie

Publiek geheim

Bij zonsondergang

Weet je nog?

Kijk niet terug

Nora Roberts als

J.D. Robb bij Boekerij:

Thrillers:

Vermoord naakt

Vermoorde reputaties

Vermoorde schoonheid

Vermoord in extase

Plechtig vermoord

Vermoord uit wraak

Vermoorde liefde

Vermoorde harten

Explosief vermoord

Vermoorde getuige

Rechtvaardig vermoord

Verraad

E-boeknovelles:

Bij nacht vermoord

Vermoorde vaders

Vermoord fantoom

Bloedig vermoord

Ritueel vermoord

Vermoord en vermist

www.jdrobb.nl

www.noraroberts.com

www.boekerij.nl

J.D. Robb

Verraad

Deel 12 in de Eve Dallas-serie

ISBN 978-90-225-8276-3

ISBN 978-94-023-1074-0 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Betrayal in Death*

Oorspronkelijke uitgever: The Berkley Publishing Group

Vertaling: Textcase, Deventer

Zetwerk: Studio Spade voor Textcase

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagbeeld: © Mark Owen / Arcangel Images

Deze uitgave is mede tot stand gekomen door Sebes & van Gelderen Literair Agentschap

© 2001 Nora Roberts

© 2018 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

Er werd een moord gepleegd.

Buiten de geblindeerde ramen en zo'n zesenvestig verdiepingen onder de dood snelde het leven – lawaaierig, onwetend, prikkelbaar – voort.

New York is op zijn best op mooie avonden in mei als de bloemen in de plantenbakken langs de straten uitbundig bloeien en de karren van de straatverkopers vol bloemen liggen. Hun geur maskeert bijna de stank van de uitlaatgassen van het drukke verkeer op de straat en in de lucht.

Voetgangers haastten zich, slenterden of namen de voetgangerglides, net waar ze zin in hadden. Maar velen deden dat in korte mouwen of in de neonkleurige T-shirts die in deze mooie lente van 2059 erg populair waren.

Glidekramen verkochten bruisende drankjes in diezelfde felle tinten en de stoom van gegrilde sojadogs kringelde vrolijk in de zwoele avondlucht.

De jongeren profiteerden van de langere dagen. Ze dansten en sprongen op de openbare sportveldjes en waren druk in de weer met ballen, hoepels en kegels. Op Times Square waren de speelhallen tamelijk leeg, omdat de klanten liever buiten bleven. Maar de seksshops en seksclubs deden nog steeds goede zaken.

In de lente waren een heleboel mensen nog steeds verzot op porno.

Luchtbussen brachten klanten naar de Sky Mall en reclamezeppelins vlogen rond met hun eindeloze gezwets om nog meer mensen naar de winkelarena's te lokken.

Koop en wees gelukkig. En morgen? Koop dan nog meer.

Stelletjes aten in de buitenlucht of dronken op hun gemak een aperitiefje, praatten over hun plannen, het mooie weer of alledaagse dingen.

De stad bruijste van leven terwijl boven de stad iemand het leven werd ontnomen.

Hij kende haar naam niet. Hij vond het niet echt belangrijk hoe haar moeder haar had genoemd toen ze schreeuwend ter wereld was gekomen en nog minder belangrijk welke naam ze met zich meenam als ze door hem schreeuwend de wereld uit werd geholpen.

Het ging erom dat ze hier was. Op de juiste plek, op de juiste tijd.

Ze was binnengekomen voor de avondschoonmaak van Suite 4602. Hij had heel geduldig en gelukkig niet al te lang op haar gewacht.

Ze droeg het geklede, zwarte uniform en het elegante, witte schortje van de huishoudelijke dienst van het Palace Hotel. Haar haar was netjes, zoals het een werknemer van het beste hotel in de stad betaamde. Het was bruin en glanzend en werd in haar nek bijeengehouden met een eenvoudige, zwarte speld.

Ze was jong en mooi en dat vond hij prettig, hoewel hij niet van zijn plan zou zijn afgeweken als ze een lelijke, negentigjarige heks was geweest.

Maar omdat ze jong was, best aantrekkelijk, met roze wangen en donkere ogen, zou zijn werk toch iets aangenamer zijn.

Natuurlijk belde ze eerst aan. Twee keer, met een kleine pauze ertussenin, zoals het hoorde. Hierdoor had hij genoeg tijd om in de ruime slaapkamerkast te glippen.

Toen ze de deur opende met haar toegangspasje riep ze 'house-keeping!', op de zangerige toon die mensen in haar vak gebruikten om hun komst aan te kondigen in doorgaans lege kamers.

Ze liep eerst door de slaapkamer naar de badkamer, met schone handdoeken om de handdoeken te vervangen die de gast, geregistreerd als James Priory, wellicht had gebruikt sinds hij ingecheckt was.

Ze zong zachtjes terwijl ze het bad schoonmaakte. Een of ander vrolijk deuntje bij wijze van gezelschap. Zingend je werk doen, dacht hij op zijn verstopplaats in de kast. Daar kon hij zich helemaal in vinden.

Hij had de gebruikte handdoeken op de grond gegooid voor later

en wachtte tot ze terugkwam. Wachtte totdat ze naar het bed was gelopen en de koningsblauwe sprei had opengeslagen.

Ze vouwde de lakens in de linkerhoek zorgvuldig in een grote driehoek en hij zag dat ze trots was op haar werk.

Hij ook, hoor.

Hij bewoog zich snel. Ze zag alleen een flits in haar ooghoek en toen was hij al bij haar. Ze schreeuwde hard en lang, maar de kamers in het Palace Hotel waren geluidsdicht.

Hij wilde dat ze schreeuwde. Zo kwam hij in de juiste stemming voor de klus die hij moest uitvoeren.

Ze bewoog haar hand naar de pieper in haar schortzak. Hij draaide simpelweg haar arm achteruit en rukte er hard aan totdat ze niet meer schreeuwde, maar kreunde van de pijn.

‘Dat kunnen we niet hebben, hè?’ Hij viste haar pieper uit haar zak en gooide hem op de grond. ‘Dit ga je niet leuk vinden,’ zei hij tegen haar. ‘Maar ik wel en daar gaat het tenslotte om.’

Hij haakte een arm om haar keel, tilde haar van de grond – ze was klein, nauwelijks vijftien kilo – totdat haar lichaam slap werd door het gebrek aan zuurstof.

Hij had als extra zekerheid de injectiespuit met een sterk kalmeringsmiddel meegenomen, maar zou hem niet nodig hebben bij zo’n kleine vrouw.

Toen hij haar losliet en ze op haar knieën viel, wreef hij in zijn handen en glimlachte breeduit.

‘Muziek aan,’ beval hij en het bombastische geluid van de aria van Carmen, die hij al in het entertainmentsysteem had voorgeprogrammeerd, vulde de kamer.

Prachtig, dacht hij en ademde diep in alsof hij zo de muziek in zich op kon nemen.

‘Kom, dan gaan we aan de slag.’

Hij floot terwijl hij haar sloeg. Hij neuriede terwijl hij haar verkrachtte. En toen hij haar had gewurgd zong hij voluit.

1

De dood had vele lagen. Een gewelddadige dood had er nog meer. Het was haar taak om onder die lagen de reden te vinden. Zodat het recht kon zegevieren.

Hoe de moord ook was gepleegd, in koelen bloede of in een opwelling, zij had gezworen moord te bestrijden. En voor de doden op te komen.

Deze avond droeg Inspecteur Eve Dallas van de Politie en Beveiliging van New York geen penning. Die zat, samen met haar dienstwapen en communicator, in een elegant, piepklein zijden tasje dat ze belachelijk frivol vond.

Ze was niet gekleed als een politieagent. Haar lange, slanke lichaam was gehuld in een glanzend, abrikooskleurig gewaad met een gewaagde open rug. Een smalle ketting met fonkelende diamanten hing om haar nek. Ze had zich in een zwak moment laten overhalen gaatjes in haar oren te laten prikken, waar ook diamanten glinsterden.

Nog meer diamanten lagen als regendruppels op haar korte, bruine haar, waardoor ze zich een beetje belachelijk voelde.

Hoe elegant ze er ook uitzag in zijde en diamanten, haar ogen waren die van een politieagent.

Ze waren goudbruin en koel, bekeken de weelderige balzaal, de gezichten en lichamen en bestudeerden de beveiliging.

In het elegante pleisterwerk aan het plafond waren camera's verwerkt waarmee je onopvallend en haarscherp de hele zaal kon overzien. Scanners sloegen alarm als een gast of personeelslid een verborgen wapen droeg. En onder het personeel, dat drankjes aanbod aan de babbelende gasten, bevonden zich zes getrainde bewakers.

Het was een besloten feest en op de uitnodigingen stond een holografisch zegel dat bij de ingang werd gescand.

De reden voor deze, en andere, veiligheidsmaatregelen was een verzameling van oogverblindende juwelen, kunst en memorabilia die op dit moment verspreid over de balzaal werd tentoongesteld. De geschatte waarde: vijfhonderd achtenzeventig miljoen dollar.

Elk display was zorgvuldig gearrangeerd, voor het beste effect, en werd bewaakt door individuele sensoren die beweging, warmte, licht en gewicht registreerden. Als een van de gasten of personeelsleden lange vingers had en ook maar een oorbelletje probeerde te verdonkeremanen, zouden alle uitgangen afgesloten worden, alarmbellen gaan rinkelen en zou een tweede team van bewakers, gekozen uit een eliteteam van de NYPSD, naar het hotel worden gestuurd om de privébewakers te hulp te snellen.

In Eves ogen was dit hele gedoe een belachelijke, omslachtige verleiding voor té veel mensen, over een té groot oppervlak en in een té toegankelijke plek. Maar tegen de geraffineerde organisatie kon ze weinig inbrengen.

Maar ja, geraffineerd kon je van Roarke wel verwachten.

‘En, Inspecteur?’ De stem klonk een tikje geamuseerd, leek de mistige lucht van Ierland met zich mee te dragen en trok meteen haar aandacht.

Hoewel eigenlijk alles aan Roarke de aandacht van een vrouw opeiste.

Zijn ongelooflijk blauwe ogen domineerden een gezicht dat was gecreëerd toen God een topdag had. Hij keek naar haar en zijn welgevormde mond, waarin ze vaak gewoon even wilde bijten, glimlachte, één donkere wenkbrauw ging omhoog en zijn lange vingers gleden bezitterig over haar blote arm.

Ze waren bijna een jaar getrouwd en van zo’n nonchalante, intieme streling kreeg ze nog steeds hartkloppingen.

‘Wat een feestje,’ zei ze en hij grijnsde hartveroverend.

‘Ja, hè?’ Met zijn hand op haar arm keek hij door de zaal.

Zijn haar was zwart als de nacht, viel bijna op zijn schouders en

gaf hem de uitstraling van een gevaarlijke, Ierse krijger. Daarbij had hij een lang, gespierd lichaam en was hij gekleed in een elegant kostuum. Kortom: een lekker ding. Kennelijk waren een aantal andere vrouwen het helemaal met haar eens. Als Eve een jaloers type was geweest, had ze alleen al om de begerige blikken op haar echtgenoot een gigantische rel moeten schoppen.

‘Tevreden over de beveiliging?’ vroeg hij haar.

‘Ik vind nog steeds dat het riskant is om dit evenement in een balzaal van een hotel te houden, ook al is het jouw hotel. Hier ligt voor honderden miljoenen dollars aan rotzooi.’ Hij huiverde even. ‘Rotzooi is niet echt de omschrijving die we in gedachten hadden voor onze reclamecampagne. De verzameling kunst, juwelen en entertainmentmemorabilia van Magda Lane is waarschijnlijk een van de mooiste geveilde collecties aller tijden.’

‘Ja, en ze krijgt er een bom geld voor.’

‘Dat hoop ik, want Roarke Industries krijgt een fors aandeel van de winst voor het organiseren van de beveiliging, de tentoonstelling en de veiling.’

Hij bestudeerde de zaal zelf ook en deed dat, ofschoon hij zeker geen politieagent was, even grondig als zijn vrouw.

‘Alleen al door haar naam zal er ver boven de werkelijke waarde geboden worden. We mogen gerust aannemen dat we de waarde zullen verdubbelen.’

Ongelooflijk, dacht Eve. Ongelooflijk. ‘Je denkt dat mensen een half miljard gaan ophoesten voor andermans spullen?’

‘Niet minder dan dat en dan houden we niet eens rekening met het sentiment.’ ‘Jezus.’ Ze kon alleen maar met haar hoofd schudden. ‘Het zijn gewoon spullen. Wacht.’ Ze stak een hand omhoog. ‘Ik vergat even tegen wie ik het had. De spullenkoning.’

‘Dank je, schat.’ Hij besloot haar niet te vertellen dat hij een aantal van die spullen voor zichzelf wilde hebben. En voor zijn vrouw.

Hij stak een vinger omhoog. Onmiddellijk stond er een ober naast hem, met een blad champagne in kristallen fluitglazen.

Roarke pakte er twee en gaf er een aan Eve. ‘En als je nu klaar bent met je kritiek op mijn veiligheidsmaatregelen kun je je misschien gewoon amuseren.’

‘Wie zegt dat ik dat niet deed?’ Maar ze wist dat ze niet hier was als politieagent, maar als Roarkes vrouw. Dat betekende dat ze zich onder de gasten moest begeven. En doen waar ze een gruwelijke hekel aan had: babbelen over ditjes en datjes.

Omdat hij haar even goed kende als hij zichzelf kende, pakte hij haar hand vast en kustte hem. ‘Je bent zo lief tegen me.’ ‘Als je dat maar weet. Oké.’ Ze nam een slok champagne en zette zich schrap. ‘Met wie moet ik praten?’

‘Volgens mij moeten we beginnen met de vrouw om wie het hier gaat. Ik ga je voorstellen aan Magda. Je vindt haar vast aardig.’

‘Acteurs,’ mopperde Eve.

‘Vooroordelen zijn zo onaantrekkelijk. Hoe dan ook,’ begon hij en loodste haar door de zaal, ‘Magda Lane is veel meer dan een actrice. Ze is een legende. Dit is haar vijftigste jaar in een vak waaraan diegenen die ervan dromen vaak kapot gaan. Zij heeft iedere trend overleefd, elke stijl, elke verandering in de filmindustrie. Daarvoor heb je niet alleen talent nodig, maar ook moed.’

Eve moest glimlachen omdat hij zo met Magda dweept. ‘Een beetje verliefd, hè?’

‘Absoluut. In Dublin, toen ik nog jong was, moest ik op een avond even onderduiken. Ik had namelijk een aantal portemonnees en andere spullen uit andermans zakken buitgemaakt en de garda, de Ierse politie, zat achter me aan.’

De brede mond, die ze vergeten had te stiften, grijsde. ‘Jongens blijven jongens.’

‘Hoe het ook zij, ik verstopte me toevallig in een bioscoop. Ik was een jaar of acht en had verwacht een of ander kostuumdrama te moeten uitzitten en me stierlijk te vervelen. En daar, in het donker, zag ik voor het eerst Magda Lane als Pamela in *Pride’s Fall*.’

Hij gebaarde naar het display van een lange, witte baljurk, bezaaid met glanzende stenen. De droid, het evenbeeld van de

actrice, draaide sierlijk in het rond, maakte kleine buiginkjes en zwaaide met een glinsterende, witte waaier.

‘Hoe heeft ze daar in vredesnaam in kunnen lopen?’ vroeg Eve zich af. ‘Het ziet er loodzwaar uit.’

Hij moest even lachen. Echt iets voor Eve om niet de glamour te zien, maar het ongemak. ‘Bijna veertien kilo, heb ik me laten vertellen. Ik zei al dat ze moedig was. Maar dat droeg ze toen ik haar voor het eerst op het scherm zag. En een uur lang vergat ik waar ik was, wie ik was, dat ik honger had of waarschijnlijk een pak slaag zou krijgen als ik thuiskwam met te lege portemonnees. Ik zat in een andere wereld. Dat is heel bijzonder.’

Hij liet zich niet onderbreken en glimlachte of zwaaide gewoon even als iemand naar hem riep. ‘Ik ben teruggegaan en heb die zomer vier keer *Pride’s Fall* gezien en nog betaald ook. Nou ja, één keer. Als ik daarna even alles wilde vergeten ging ik naar de film.’ Ze hield nu zijn hand vast en zag het gewoon voor zich: het jongetje dat in het donker zat en door de beelden op het scherm naar een andere wereld werd gebracht.

Toen hij acht was had hij een andere wereld ontdekt, ver van de ellende en het geweld van de wereld waarin hij leefde.

En toen zij acht was, dacht ze, was een meisje, zó gebroken dat ze zich niets van haar eerdere leven kon herinneren, herboren als Eve Dallas.

Was dat niet bijna hetzelfde?

Eve herkende de actrice. Roarke ging tegenwoordig niet echt naar de bioscoop – tenzij je zijn privétheaters meetelde – maar had duizenden kopieën op disks. Ze had in het afgelopen jaar meer films met hem gezien dan in de dertig jaar ervoor.

Magda Lane was in het rood gekleed. Pioenrode kleding die als een kunstwerk over haar adembenemende, welgevormde lichaam gedrapeerd was. Met drieënzestig had ze net de middelbare leeftijd bereikt en Eve zag dat ze zich daar met hand en tand tegen verzette. Dit was geen huismoedertje.

Haar haar had de kleur van rijpend koren en haar krullen dansten

op haar blote schouders. Haar lippen waren vol en weelderig, zoals haar lichaam, en even rood als haar jurk. Haar huid was roomwit en glad en werd geaccentueerd door een moedervlek net naast één van haar wenkbrauwen.

Onder die opvallend donkere wenkbrauwen waren felgroene ogen. Ze namen Eve koeltjes op, op een typisch vrouwelijke manier, en richtten zich toen op Roarke. Toen begonnen ze te stralen.

Ze werd omringd door mensen, maar glimlachte nonchalant naar ze en verliet het groepje met uitgestrekte handen.

‘Mijn god, je bent adembenemend.’

Roarke pakte haar handen vast en kustte ze allebei. ‘Ik wilde net hetzelfde zeggen. Je ziet er adembenemend uit, Magda. Zoals altijd.’

‘Ja, maar dat is mijn werk. Jij bent gewoon zo geboren. Mazzelaar. En dit is vast je vrouw.’

‘Ja. Eve, Magda Lane.’

‘Inspecteur Eve Dallas.’ Magda’s stem klonk als mist, donker en vol geheimen. ‘Ik heb er zo naar uitgekeken om je eindelijk te ontmoeten. Ik vond het verschrikkelijk dat ik vorig jaar niet naar de bruiloft kon komen.’

‘En toch zijn we nog steeds samen.’

Magda’s wenkbrauwen gingen omhoog en haar ogen glansden van plezier. ‘Dat is waar. Ga weg, Roarke. Ik wil je mooie, fascinerende vrouw graag leren kennen en jij leidt me teveel af.’

Magda wuifde hem met een smalle hand weg. De diamanten ring fonkelde als een ster voor ze haar arm vriendschappelijk in die van Eve haakte.

‘Laten we een plekje zoeken waar niet tien mensen tegelijk met ons willen spreken. Praten over koetjes en kalfjes is vreselijk saai, vind je niet? Je denkt natuurlijk dat je dat ook met mij moet doen, maar geloof me, dat gaat niet gebeuren. Mag ik je allereerst vertellen dat ik het altijd jammer heb gevonden dat jouw belachelijk aantrekkelijke echtgenoot jong genoeg is om mijn zoon te zijn?’

Voor Eve het wist, zat ze aan een tafeltje achterin de balzaal. ‘Alsof jullie je daarvan iets hadden aangetrokken.’

Magda lachte verrukt, greep nieuwe champagneglazen en joeg de ober weg. ‘Mijn eigen schuld. Het is altijd mijn stelregel geweest om nooit een minnaar te nemen die twintig jaar met mij in leeftijd verschilde. Heb ik me aan gehouden ook, jammer genoeg. Maar...’ Ze zweeg, nam een slokje en keek Eve aandachtig aan. ‘Ik wil het niet over Roarke hebben, maar over jou. Jij bent precies het type voor wie ik dacht dat hij ooit zou vallen.’

Eve verslikte zich in haar wijn en knipperde even. ‘Dát heeft nog nooit iemand gezegd.’ Ze had het niet willen vragen, maar deed het toch. ‘Hoe kom je erbij?’

‘Je bent erg aantrekkelijk, maar jouw uiterlijk zou hem niet verblind hebben. Dat vind je grappig,’ merkte Magda op en knikte tevreden. ‘Mooi. Gevoel voor humor is noodzakelijk als je met mannen van doen hebt en zeker bij iemand met Roarkes karakter.’

Wel een interessant gezicht, vond Magda. Niet geraffineerd of beeldschoon, maar interessant, met een goede botstructuur, heldere ogen en een opvallend kuiltje in een krachtige kin.

‘Jouw uiterlijk was misschien wat hem in jou aantrok, maar daarmee heb je hem niet gevangen. Dat vroeg ik me af, want Roarke heeft een zwak voor schoonheid. En omdat ik een zwak heb voor hem heb ik de mediaberichten over jou gevolgd.’

Eve hield haar hoofd schuin en keek een tikje uitdagend. ‘Ben ik geslaagd?’ Magda streefde geamuseerd met een felrood gelakte nagel over de rand van haar glas, bracht het naar haar even rode lippen en nipte eraan. ‘Je bent een intelligente, vastberaden vrouw die niet alleen op eigen benen staat, maar er indien nodig iemand mee onder zijn kont schopt. Je bent een lichamelijke sterke vrouw met hersenen en kijkt bij een evenement als dit om je heen met een blik die zegt: “Wat een stomme onzin. Hebben we niets beters te doen?”’

Geïntrigeerd bestudeerde Eve op haar beurt Magda. Ze realiseerde zich dat dit niet een dom trutje was dat graag toneelspeelde. ‘Ben je een psycholoog of een acteur?’

‘Bij beide beroepen heb je dezelfde vaardigheden nodig.’ Ze

zweeg weer even en dronk nog iets. ‘Ik zou zeggen dat je niets gaf – geeft – om zijn geld. Dat zou hij intrigerend hebben gevonden. Volgens mij ben je ook niet aan zijn voeten gevallen. Want dan had hij je overeind geholpen en een tijdje met je gespeeld, maar je niet hebben gehouden.’

‘Ik ben niet een van zijn speeltjes.’

‘Nee, dat ben je niet.’ Nu hief Magda haar glas omhoog. ‘Hij is ontzettend verliefd op je, echt schattig om te zien. Vertel me nu eens hoe het is om een politieagent te zijn. Ik heb er nog nooit een gespeeld. Wel vrouwen die de wet overtreden om te beschermen wat van hen is, maar nooit eentje die binnen de grenzen van de wet anderen beschermt. Is het opwindend?’

‘Het is een baan. Met ups en downs, net zoals alle andere banen.’

‘Dat betwijfel ik. Je lost moorden op. Wij... volgens mij noem jij ons burgers, kunnen het niet helpen dat we het hele proces, inclusief de moord, fascinerend vinden.’

‘Dat komt omdat jij niet degene bent die dood is.’ ‘Precies.’ Magda boog haar schitterende hoofd achterover en schaterlachte. ‘O, ik vind jou echt aardig. Wat fijn. Ik begrijp dat je niet over je werk wilt praten. Buitenstaanders denken dat mijn werk opwindend en betoverend is. Maar het is gewoon een baan, met ups en downs, net zoals alle andere banen.’ ‘Ik heb heel veel van jouw werk gezien. Volgens mij heeft Roarke alles wat je hebt gemaakt op disk. Die film waarin je een oplichtster bent, die voor haar doelwit valt, vind ik echt leuk.’ ‘Bait and Switch. Ja, die was leuk. Chase Conner was daarin mijn tegenspeler en voor hem ben ik ook gevallen. En ook dat was leuk, zolang het duurde. Ik laat de kleding veilen die ik droeg in de scene met de cocktailparty.’

Ze keek door de balzaal en bestudeerde geamuseerd haar spullen, die ooit belangrijk voor haar waren geweest. ‘Het zou een mooi bedrag moeten opleveren en helpen om de Magda Lane Stichting voor Uitvoerende Kunsten van de grond te krijgen. Een heleboel spullen uit mijn carrière, mijn leven. En straks worden ze geveild.’

Ze draaide zich om en bekeek een display dat was opgesteld als

het boudoir van een dame, met een glinsterend nachtgewaad en een open juwelenkistje met schitterende kettingen en stenen die gedeeltelijk op de glanzende kaptafel lagen. ‘Een mooi, vrouwelijk tafereeltje, hè?’

‘Als je daarvan houdt wel.’

Magda draaide zich glimlachend om. ‘Ooit hield ik daar verschrikkelijk veel van. Maar een intelligente vrouw overleeft een moeilijke carrière zoals acteren alleen als ze zichzelf regelmatig een ‘update’ geeft.’

‘En wat ben je nu?’

‘Ja, ja,’ mompelde Magda. ‘Ik vind je erg aardig. Mensen vragen me waarom ik dit doe, waarom ik zoveel opgeef. Weet je wat ik dan zeg?’

‘Nee, wat dan?’

‘Dat ik van plan ben nog veel langer te leven en te werken. Tijd genoeg om nog meer te verzamelen.’ Haar volle lach klonk weer en ze wendde zich tot Eve. ‘Dat is natuurlijk waar, maar dat is niet het enige. De Stichting is een lang gekoesterde droom. Acteren heeft mij heel veel gegeven en dat wil ik doorgeven nu ik er nog ben en jong genoeg ben om ervan te genieten. Schenkingen, studiebeurzen, instellingen waar al dat jonge grut terecht kan. Ik zou het fijn vinden als een jonge acteur of regisseur zijn kans krijgt omdat ik hem een opstapje heb gegeven. Dat is ijdelheid.’

‘Volgens mij niet. Volgens mij is dat wijsheid.’

‘O, nu vind ik je nog aardiger. Kijk, Vince staat me boos aan te kijken. Mijn zoon,’ legde Magda uit. ‘Hij verzorgt de media en assisteert bij de beveiliging van dit spektakel. Een erg veeleisende jongeman,’ voegde ze eraan toe en gaf hem een seintje. ‘God weet van wie hij dat heeft. Dat betekent dat ik weer aan het werk moet.’ Ze stond op. ‘Ik ben de komende weken in New York. Hopelijk zien we elkaar nog eens.’

‘Dat zou leuk zijn.’

‘Aha, Roarke, perfect getimed.’ Magda keek hem stralend aan toen hij naar de tafel liep. ‘Ik moet je fantastische vrouw verlaten,

want de plicht roept. Ik verwacht heel binnenkort uitgenodigd te worden voor het eten, zodat ik meer tijd met jullie twee kan doorbrengen en kan genieten van de spectaculaire maaltijden die jouw rechterhand organiseert. Hoe heet hij ook alweer?’

‘Summerset,’ zei Eve en trok een gezicht.

‘Ach ja, natuurlijk. Summerset. Tot gauw,’ zei ze en kuste Roarke op beide wangen voor ze elegant wegliep.

‘Je had gelijk. Ik vond haar inderdaad aardig.’

‘Dat wist ik wel.’ Nog terwijl hij sprak, loodste hij haar behendig naar de uitgang. ‘Het spijt me dat ik je vrije avond moet onderbreken, maar we hebben een probleempje.’

‘Met de beveiliging? Wilde iemand er met zijn zakken vol juwelen tussenuit glippen?’

‘Nee. Het heeft niets te maken met diefstal, maar alles met moord.’

Haar ogen veranderden en de vrouw werd een politieagent. ‘Wie is dood?’

‘Een kamermeisje, zeggen ze.’ Hij hield haar arm vast en liep met haar naar de liften. ‘Ze is in de zuidelijke toren, vijfenveertigste verdieping. De details zijn nog onduidelijk,’ zei hij kort voor ze hem kon onderbreken. ‘Het hoofd van mijn beveiliging heeft me net op de hoogte gebracht.’

‘Is er contact opgenomen met de politie?’

‘Ik heb toch contact opgenomen met jou?’ Met grimmige ogen wachtte hij terwijl de lift omhoog zoefde in de zuidelijke toren. ‘De bewakers wisten dat ik aanwezig was en dat jij bij me was. Dus besloten ze mij – en jou – eerst te informeren.’

‘Oké, rustig maar. We weten niet eens of het een moord is. Mensen denken altijd aan moord als er geen getuigen bij waren. Meestal zijn het ongelukken of natuurlijke oorzaken.’ Toen ze uit de lift stapte, kneep ze haar ogen samen. Te veel mensen in de gang, waaronder een hysterische vrouw in een kamermeisjesuniform, een heleboel mannen in kostuums en zo te zien een aantal gasten die hun kamers hadden verlaten om te zien wat er aan de hand was.